

Lyndon LaRouche: Spørgsmålet om Tysklands rolle

15. mrs. 2015 – Det prisværdige bidrag, der kommer til udtryk i den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers tale den 12. marts, 2015, opfylder ikke desto mindre ikke de afgørende træk, der faktisk kræves. Disse fremlægger jeg derfor, som følger:

Fakta er, at betingelserne på den beboede planet, Jorden, har nået et punkt, hvor idéen om den beboede planet, i sin helhed, må respondere til Johannes Keplers principper, som, faktisk universelt, skal tages i betragtning som den korrekte idé om den måde, hvorpå planeten i sin helhed skal organiseres.

Et overblik over de øjensynlige traditionelle idéers gamle vaner lever ikke op til dette kriterium, endda i katastrofal grad. De europæiske traditioners nuværende, nominelle standarder er ikke længere i overensstemmelse med mønstret for hverken de øjensynlige »traditionelle« eller andre medier. Det, der på det seneste har været de traditionelle standarder for politisk-økonomisk udtryk, har den uheldige virkning at kræve, at betingelserne for et moderne system for praksis skal være underkastet udtryksformer, der er fastlåst i nutidige former, men som rent faktisk, i deres natur, nu er værre end de forældede.

Jeg forklarer, som følger:

Den nuværende, finansielle praksis' ondskab

Den finansielle praksis, der for tiden har været den dominerende i USA og Europa, har på det seneste, i al korthed,

beroet på standarder, der er ren åger, som illustreres af virkningerne af en generel praksis for en rent finansiel praksis, som værende baseret på finansiel åger som sådan. Især har udtryk for ren finansiel spekulation som sådan taget overhånd over det, der var de faktiske, relative fysiske værdier i en opadgående tendens inden for virkelig, fysisk produktion.

Praksissen med evindeligt successivt reducerede videnskabelige rater af menneskelig produktivitet per person, i relation til nominelle, overvejende spekulative produktionsomkostninger, for begges vedkommende med hensyn til nettoresultatet pr. person, i Europa og USA, eksemplificerer den tilsvarende, faktisk parallelle nedgang i både standarden for husstandsindkomster, såvel som også i nettoproduktiviteten per person. Historien omkring et hundrede års generelle tendens, med hensyn til den faktiske, fysiske nettoproduktion, som er kommet til udtryk, siden begyndelsen af den forringede nettoproduktivitet pr. person, identificerer den triste sandhed omkring den generelle, relative nedgang i energigennemstrømningstætheden, i produktionsprocessen, per person, hos den generelle befolkning i det transatlantiske område, per person, der tilsammen har frembragt et brændende begær efter termonukleart mord over hele planeten.

De kollapsende rater af nettoproduktionen af de virkelig fysiske værdier, i tendensen i de amerikanske og europæiske økonomier, bevidner således rent faktisk de ægte, relative værdier. Det drejer sig især om den nedgang, der har været i raterne af den menneskelige nettoproduktivitet per person, som er blevet påvirket af nedgangen i den fysiske produktivitet per person gennem den stadigt accelererende forringelse af den nødvendige provision af en generel rate af øget, menneskelig produktivitet, per person.

Eksemplet med Kinas himmelstormende fremskridt i dag, og de hermed relaterede, opadgående fysisk-økonomiske elementer af Kinas relativt enestående præstationer, er nu især

vedkommende.

Udfordringen fra Kina

Kina er i øjeblikket enestående på grund af sine aktuelle, progressive præstationer i rummet i vort Solsystem. Dets præstationer i denne henseende, både med hensyn til Månens rolle og hermed relaterede spørgsmål, udgør implicit også et punkt af afgørende interesse for dets forbindelse med de enestående præstationer, der hidtil er kendte og dem, der er udsigt til, i forbindelse med dets opdagelse af de mest afgørende træk ved selve Solsystemet. De nuværende karaktertræk, der eksisterer i menneskehedens relation mellem udviklingen af samfundet, og Solsystemets relation til menneskehedens egen udvikling, må anses for at være indbyrdes forbundne for skabelsen af fremtiden, ikke så meget med hensyn til det enkelte individ, men for menneskehedens fremtidige behov. Således er det dødelige, menneskelige individ delagtig i en mission for skabelsen af fremtiden, ligesom også Jeanne d'Arcs mission, og hendes efterfølgere Nicolaus Cusanus' og Johannes Keplers mission, var det. Deres skæbnemæssige bestemmelse af menneskehedens nu aktuelle fremtid ligger ikke i menneskets faktiske kødelige eksistens, men i det faktum, at mennesket dengang havde en nødvendig, fremtidig eksistens. Det afgørende i dette spørgsmål er ikke, hvad det menneskelige individ har opnået, men er skønheden af det, som det menneskelige individ har kæmpet for, skulle blive opnået. Den fremtidige mission af enhver, der tjener sagen om sin egen eksistens, ligger inden for den fremtid, som deres eksistens udtrykker gennem og for menneskehedens mission, sådan, som det var frugten af geni såvel som af martyrium, og sådan, som det i denne forbindelse også gælder for Kina, i dag.

Den nuværende valgmulighed for hele den værdige menneskehed ligger i det væsentlige i at skabe en bedre fremtid for hele

menneskeheden, i muligheden for at virkeliggøre den tilsyneladende umulige nødvendighed, som udgør de sødeste af de opnåede drømme, som menneskeheden har opnået: for erkendelsen af, at hele menneskehedens fremtid, er det tilsyneladende umulige.

[Se LPAC-flyveblad her](#)

Berlin: Merkel ikke på linje med Poroshenko

16. mrs. 2015 – Den ukrainske præsident havde ikke succes med sine forhandlinger med den tyske kansler i Berlin her til aften, for så vidt angår våbenleverancer og nye sanktioner mod Rusland. Merkel sagde til Poroshenko, at hun ikke støttede hans opfordring om at boykotte VM i fodbold i Rusland (2018), eftersom alle først burde koncentrere sig om mesterskabet i Frankrig til næste år. Hun støtter heller ikke nye sanktioner, sagde hun til Poroshenko, fordi alle efter hendes mening nu hellere burde koncentrere sig om at gennemføre Minsk-II-aftalerne, og de eksisterende sanktioner overvåges konstant sammen med situationens udvikling. Våben til Ukraine vil ikke bidrage til Minsk-II-processen. Poroshenko indrømmede i det mindste, at våbenhvilen holder for så vidt angår tunge våben, med tilføjede, at der dagligt er mindre, spredte kampe fra »separatisternes« side, der overtræder Minsk II. Merkel vil også overholde sin forpligtelse med at besøge Putin den 10. maj – hvilket Kiev-regimet er modstander af.

Mens Merkel i alt dette var på linje med Steinmeier for så vidt angår Ukraine og behovet for dialog med Rusland, så var

hun, med sin insisteren på »en fortsættelse af reformerne«, på linje med IMF/ECB og deres monetære økonomi. Poroshenko, der tilsyneladende var ivrig efter at få nogle penge fra Tyskland – ikke nu, men måske senere – lovede at fortsætte med de økonomiske »reformer« og »kampen mod korrupsion«. Med hensyn til dette sidste aspekt vil fremtiden vise, om Poroshenko, der selv er en oligark, virkelig vil handle imod de andre oligarker. Han bør desuden tage skridt til at handle mod neonazisterne i regimet og hæren – intet af dette blev imidlertid nævnt i Berlin i dag.

Foto: Merkel modtager Poroshenko i Berlin 16. mrs. 2015.

Dokumentarfilm om Putin konfronterer USA som hjernen bag kuppet i Ukraine

15. mrs. 2015 – »Krim – vejen hjem« er titlen på en dokumentar, der i dag blev vist på Tv-kanalen *Rossiya 1's* nye kanal, der handlede om den russiske præsident, Vladimir Putin. *Russia Today* viser løbende uddrag fra filmen, med væsentlige citater, som vi inkluderer nedenfor:

»Tricket i situationen var, at den ukrainske opposition udadtil mest var støttet af europæerne. Men vi vidste med sikkerhed, at den virkelige hjerne bag det var vore amerikanske venner«, siger Putin i filmen.

»De hjalp med at uddanne nationalisterne, deres bevæbnede grupper, i det vestlige Ukraine, i Polen og i en vis

udstrækning i Litauen«, tilføjede han. »De gjorde det bevæbnede kup muligt.«

»Loven blev smidt ud og gik ned. Og konsekvenserne var virkelig meget alvorlige. En del af landet gik ind på det, mens en anden del ikke ville acceptere det. Landet var splittet.«

Putin hævdede, at der var en plan om at myrde den valgte præsident, Janukovitj, som Rusland var fast besluttet på at forsvare.

»Jeg inviterede cheferne for vore specialtjenester og Forsvarsministeriet og gav dem ordre til at beskytte den ukrainske præsidents liv. Ellers var han blevet dræbt.«

Janukovitj flygtede først til Krim, men bad om at blive bragt til Rusland, fordi »der ikke var nogen i Kiev, han kunne forhandle med«.

På dette tidspunkt, siger Putin, beordrede han personligt en specialoperation i Krim med det argument, at »vi ikke kan lade befolkningen på Krim blive skubbet ind under nationalisternes damptromle«.

»Jeg gav dem deres opgaver, fortalte dem, hvad de skulle gøre og hvordan vi skulle gøre det, og understregede, at vi kun ville gøre det, hvis vi var absolut sikre på, at det er, hvad befolkningen, der lever i Krim, ønsker, vi skal gøre.«
[En hastemeningsmåling blev dengang gennemført, der viste, at 75 % af befolkningen ønskede at tilslutte sig Rusland.]

»Det var vores mål ikke at tage Krim ved at annektere det. Vores endegyldige mål var at give befolkningen lov til at udtrykke deres ønsker om, hvordan de ønskede at leve.«

»Jeg besluttede for mig selv: hvad befolkningen ønsker, vil ske. Hvis de ønsker større autonomi med ekstra rettigheder inden for Ukraine, så bliver det sådan. Hvis de beslutter

noget andet, kan vi ikke svigte dem. I kender resultatet af folkeafstemningen. Vi gjorde, hvad vi måtte gøre.«

Operationen omfattede opstillingen af K-300P Bastion kystforsvarsmissiler for at vise, at Rusland ville forsvare halvøen mod angreb.

»Vi opstillede dem på en måde, der gjorde dem tydeligt synlige fra rummet«, sagde Putin. [Han tilføjede, iflg. *Russia Today*, at »det russiske militær var forberedt til enhver udvikling og ville have bevæbnet atomvåben, om nødvendigt.]

Putin sagde, at han ikke var sikker på, om Vesten ville bruge militærmagt imod Rusland. Han udstationerede specialstyrker, men ikke mere end de 20.000, der var autoriseret for halvøen. Dette sikrede, at folkeafstemningen frit kunne afholdes. Det efterfølgende resultat er velkendt.

<http://rt.com/news/239197-putin-crimea-referendum-decision/>

LaRouche: O'Malley har ret mht. Glass/Steagall

Siden fredag, den 6. mrs., i Concord, New Hampshire, USA, har tidligere guvernør Martin O'Malley promoveret sin forsøgsvisse opstilling til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat omkring det centrale spørgsmål om

genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933, der blev væltet i 1999.

»Vi bør udbrede det her overalt«, sagde LaRouche i dag.

»Både Glass/Steagall og det faktum, at O'Malley stiller op med det. O'Malley har rejst spørgsmålet, og enhver, der er modstander af denne politik, må anses for at være et mangelfuldt valg til præsidentkandidaturet. O'Malley er i øjeblikket den eneste, der er kvalificeret til at blive præsidentkandidat. De andre bliver nu nødt til at forklare deres standpunkt om dette spørgsmål. Man kan ikke i al evighed føje Wall Street for at takkes dem.«

Hvad er problemet i USA? Det er, at den finansielle side af sagen, ud fra Washingtons standpunkt, ikke er i overensstemmelse med USA's interesser. Problemet er det samme i Europa: pointen er, at visse interesser ønsker at beskytte deres finansielle interesser, også selv om disse finansielle interesser nu er ved at blive værdiløse.

Se på hele den europæiske affære. Europa er rent faktisk i gang med at voldtage Grækenland, og det har de gjort i nogen tid. Og det gør forbandet ondt, hvis man ikke går med på det. Så folk kerer sig ikke det mindste om verden; de kerer sig udelukkende om deres egne, smålige, vulgære interesser.

Tiden er inde til at opløse Eurozonen. Den skal bare opløses. Man skal give dem besked om, at tiden er inde til at opløse den, med den begrundelse, at denne institution ikke ved, hvordan man opfører sig. Tiden er inde til at skaffe sig af med den, fordi den er ved at blive ligesom en arrogant slyngel. Den har intet retmæssigt krav på myndighed over andre nationer.

Det, som Europa gør i sit system med hasardspil, betyder, at det er umuligt at få fred i Mellemøsten eller nogen andre steder. Det betyder, at hvis Grækenland trækker sig ud, på den ene side, så vil Eurozonen kollapse. Men det modsatte virker

på samme måde. Hvis de bliver, vil den disintegrere under vægten af deres tilstedeværelse.

Det hele er et falskneri. Det her har ingen værdi: dette banksystem. Og de skal se at komme tilbage til amerikansk politik. Glem det faktum, at et par klovne nedstemte amerikansk lovgivning i 1999: Glass/Steagall skal genindføres. Vi må have denne genindførelse af Glass/Steagall og kaste den i hovedet på Kongressen og sige: »Dette falskneri er det, der var årsag til vore problemer.«

»O'Malley har ret«, sagde LaRouche.

»Det skal gøres. Det er det afgørende skridt. Det ville, selvfølgelig, sænke Wall Street. Det er hele pointen. Enhver, der fører kampagne på Wall Streets side, har ikke gjort sig fortjent til at blive valgt.«

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Glass/Steagall-loven, der trådte i kraft den 16. juni, 1933.

**Fra LaRouche-bevægelsen 17.
mrs. 2015:**

**Tre verdensledere
intervenerer imod krig og**

økonomisk disintegration

To ledende, tyske skikkelser og en demokrat fra Maryland, USA, der overvejer at stille op til præsident, er trådt ind i det farlige, transatlantiske, politiske vakuum for at fremkalde et fundamentalt skift i den politiske kurs, for at undgå en potentiel verdenskrig og et i øvrigt umiddelbart forestående kollaps af det transatlantiske finanssystem.

Størrelsesordenen af den aktuelle, globale krise taget i betragtning og den fremtrædende position af disse personer, der således har intervenseret, har den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche givet sin fulde, utvetydige støtte til deres handlinger og har opfordret til en fuld mobilisering af opbakning til deres indsats for at undgå en global ulykke.

Torsdag, den 12. marts, leverede den tyske udenrigsminister [Frank-Walter Steinmeier](#) et kraftfuldt budskab om at undgå krig til et publikum i Washington, D.C., i Centret for Strategiske og Internationale Studier (CSIS). Steinmeiers ligefremme sprog og hans diplomatiske, men barske kritik af Obamaregeringens planer om at forsyne dødbringende hjælp til den ukrainske regering, var uden fortilfælde. Ingen tysk udenrigsminister i nyere tid har vovet at fremkomme med en så stærk og offentlig kritik af den amerikanske udenrigspolitik og nationale sikkerhedspolitik, i særdeleshed ikke på et så fremtrædende sted som CSIS' hovedkvarter. Steinmeier havde den foregående dag mødt den amerikanske udenrigsminister John Kerry og nationale sikkerhedsrådgiver dr. Susan Rice, og havde utvivlsomt leveret et endnu mere ligefremt budskab under disse private samtaler.

Steinmeier indledte sin tale til CSIS med en ærlig vurdering af den globale krise og advarede:

»Vi konfronteres med en mangfoldighed af kriser over hele planeten, der, over for en person af min generation, synes

uden fortilfælde med hensyn til deres intensitet og chokerende voldelighed.«

Med hensyn til Ukraine-krisen erklærede Steinmeier:

»Vi må se videre end til denne konflikt, til vores fremtidige relation med Moskva. Det betyder, at vi ikke må ophøre med at involvere Rusland og bruge de sidste, eksisterende kommunikationskanaler for at udforske en mulig frakørselsvej og – for fremtiden – udforske veje til en mere samarbejdsvenlig relation.«

Steinmeier afviste udtrykkeligt idéen om at opruste Ukraine og advarede om, at dette blot ville optrappe krisen, til den kom ud af kontrol:

»Jeg forstår, at mange af jer, mange eksperter, kræver en hurtigere – og derfor ... militærbaseret løsning ... Men, når man kender oprindelsen til og strukturen af konflikten, status af parterne i konflikten og disses kapaciteter, er det ud fra mit standpunkt selvindlysende, at de diskuterede alternativer til vores fremgangsmåde har potentialet til at øge antallet af ofre, øge udvidelsen af konfliktzonen og flytte konflikten til en ny fase med optrapning. Måske til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Der er ingen garanti for, at vores fremgangsmåde, Normadiet-fremgangsmåden, vil føre til succes. Men jeg er helt sikker på, at der ikke er nogen garanti for succes i de alternativer, man diskuterer. Jeg er bange for, at det modsatte er tilfældet.«

Senere gentog han:

»Det tager måske kun nogle få dage at skabe en krise, men det kan meget vel tage år at løse den. I diplomatiske bestræbelser gælder det, mere end i det almindelige liv, at stædighed er en dyd!... For os i Europa vil Rusland altid være vores største nabo ... Det er ingen hemmelighed, at, hvad Rusland angår, så er tilliden på et absolut lavpunkt. Men vi

må finde et nyt grundlag for engagement, selv om det måtte tage år eller årtier.«

Steinmeiers skarpe intervention imod Obamaregeringens oprustning af Ukraine blev understøttet af en af Tysklands ledende, ældre statsmænd, tidligere kansler [Helmut Schmidt](#). I et interview med den tyske sensationsavis *Bildzeitung* den 12. mrs., advarede Schmidt om, at enhver yderligere optrapning i Ukraine kunne eskalere »endda til en 'varm krig'«. Schmidt berørte dernæst et af de mest følsomme spørgsmål i Rusland: EU's og NATO's udvidelse mod øst, som han sporede hele vejen tilbage til den oprindelige Maastricht-traktat i begyndelsen af 1990'erne, der dannede grundlaget for udvidelsen ind i den tidligere Warszawapagts og det tidligere Sovjetunionens territorium.

»Vi er ikke forpligtet til at påskønne Putins politik«, sagde han til avisen. »men vi må forstå den på baggrund af historien og tage den alvorligt.«

Lyndon LaRouche understregede betydningen af interventionen af disse to, prominente, tyske, politiske skikkelsers intervention direkte ind i den voksende fare for en krig i centrum af Eurasien.

»Deres handlinger kan rent faktisk ændre historiens kurs på et tidspunkt, hvor det umiddelbare spørgsmål på bordet foran os er krig eller fred, kaos eller genrejsning.«

Den samme kvalitet af intervention er blevet lanceret af tidl. guvernør for staten Maryland, USA, [Martin O'Malley](#), der har krævet den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, som ville opdele for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne i adskilte kommercielle banker og investeringsbanker. O'Malley, der overvejer at stille op til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat, har været på turné i landet og har givet interviews, alt sammen om spørgsmålet om Glass/Steagall.

Typisk for hans magtfulde intervention var hans interview den 12. marts på MSNBC, hvor han til værten Joe Scarborough sagde:

»Det er os, der skaber lovene. Og vi kan skabe bedre love, med det formål at genoprette forbindelsen mellem hårdt arbejde og muligheden for at komme frem i tilværelsen ... Genindfør Glass/Steagall. I 70 år forhindrede vi bankerne i at spille hasard med vore penge og ødelægge vores økonomi og med pigsko tromle hen over det almene vel, som vi deler som et folk; og at have en stabil og god økonomi. Alle – jeg mener på begge sider af midtergangen – jeg mener, så mange mennesker siger, at det er, hvad vi bør gøre, og dog forbliver det ugjort. Og nogle folk i mit eget parti fremstiller sig selv som folk, der promoverer en eller anden form for Dodd/Frank-lite – 'Vi vil ikke fornærme nogen på Wall Street, så lad os ikke tale ærligt om, hvordan vi kan tøjle denne udsvævende adfærd.'

»For en af de ting, som vi ikke har talt så meget om, er, at på trods af al smerten fra hjem, der går på tvangsauktion, og job, der mistes, så steg koncentrationen af rigdom efter hvert af disse seneste to opsving på aktiemarkedet rent faktisk! Med andre ord, mens andre mennesker mistede deres hjem, så kom folk i toppen ud af det endnu bedre stillet.«

Lyndon LaRouche har opfordret til fuld mobilisering til støtte for O'Malleys krav om, at kampen for Glass/Steagall skal være det afgørende spørgsmål ved de kommende valg. LaRouche sagde:

»Vi taler ikke om 2016, vi må have Glass/Steagall nu, før hele det transatlantiske finanssystem braser sammen, og vi konfronteres med den umiddelbare trussel om en global krig eller en nedstigen i totalt kaos, og helvede.«

LaRouche understregede, at de tyske statsmænds, Steinmeiers og Schmidts, nylige handlinger ligeledes er den eneste vej til en »virkelig forhindring af krig«.

»En konflikt med Rusland som den, der promoveres internt fra

Obamas Hvide Hus, er ikke en begrænset krig. Det er generel krig, der fører til en termonuklear udslettelseskrig. Det må standses, og Steinmeiers og Schmidts interventioner kan vise sig at være afgørende.«

Billede: Imperial War Museum, London

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange

ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidesstof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland,

konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettighedsklimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige.

Anklagerne førte til, at man fik sanktioneerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned

bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart, hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for

europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge

undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlament, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte

selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiy's væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det

efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hævninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at freds-aftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne freds-aftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistiske, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at

krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de,

der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahu's valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahus besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der

har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåbenangreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en

trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat

modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientalske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

**RADIO SCHILLER den 16. marts
2015:**

**Tysk udenrigsminister
Steinmeier og Helmut Schmidt
siger fra over for krig med
Rusland // Glass-Steagall i
USA**

Med formand Tom Gillesberg

**Præsident for Moskvas
Amerikanske Universitet,
Edward Lozansky,
advarer igen om den
umiddelbare fare for en
verdenskrig**

14. mrs. 2015 – Sputnik International publicerede i går en knusende, ny advarsel om faren for, at Vestens manipulation med krisen i Ukraine kan føre til en verdenskrig imod Rusland. Edward Lozansky er præsident og stifter af Moskvas Amerikanske Universitet og Det russiske Verdensforum. Han er underskriver

af Schiller Instituttets BRIKS-appel.

Under hovedoverskriften »Verden på randen af Tredje Verdenskrig«, advarede Lozansky: »Det forholder sig således, at verdens skæbne nu afgøres i Ukraine, ikke så meget af ukrainerne selv, som af USA, EU og Rusland, hvis geopolitiske interesser er stødt sammen i denne region. Tale om Tredje Verdenskrig optræder med stigende hyppighed i medierne og i samtaler blandt de lærde og blandt offentligheden ... Minsk 2-aftalerne tilbyder i det mindste en smal chance for at bevæge sig væk fra en militærkonfrontation, der ville ødelægge en stor del af den nordlige halvkugle, hvis ikke hele verden.«

Han udpegede angrebet på Putin som det ultimative mål for Vestens angreb via Ukraine: »Der foreligger ikke noget mysterium her«, skrev han. »Det blodige kaos i Ukraine blev skabt, ikke for at hjælpe dets befolkning, men for at svække Rusland geopolitisk og vælte det aktuelle lederskab, mens man deklamerer ædle slogans om at fremme frihed, demokrati og andre fine, vestlige værdier.«

Lozansky kom med et overblik over historien om forræderiet af de grundlæggende aftaler, som USA og Rusland indgik, da Sovjetunionens endeligt var en realitet, og som indbefattede et løfte om, at NATO ikke ville udvides mod øst, og han konkluderede: »Den aktuelle, mest omfattende globale krise brød ud, fordi Den europæiske Union med USA's velsignelse valgte at rive århundredgamle økonomiske bånd og familiebånd mellem Rusland og Ukraine over, ved at bruge de samme, gamle slagord om at fremme vestlige værdier.«

Lozansky sluttede på en særdeles ildevarslenende tone, som gav genlyd af mange nylige advarsler fra Lyndon LaRouche om det aktuelle, vestlige lederskabs degeneration: »Verden står i øjeblikket i sandhed og vakler på randen af en ny katastrofe, som endda muligvis bliver atomar ... Det kan være af værdi at erindre sig, at, i de farligste perioder under den kolde krig blev risikoen for en militær konfrontation afspændt af

regeringerne Eisenhower, Kennedy og Reagan. Og dog er der intet tegn på denne form for bevidsthed og ansvar blandt demokraterne og republikanerne, som alle forsøger at overgå hinanden som den største sabelrasler imod Rusland. Der er røster fra Fredspartiet blandt amerikanere og europæere, men hidtil er de blevet åbenlyst overvældet af Krigspartiet. Betyder det, at militærkonflikten mellem Rusland og Vesten er uundgåelig?»

GRÆKENLAND – UPDATE

Kammenos: Vi behøver en gældssanering, som Londonkonferencen i 1953

14. mrs. 2015 – Den græske forsvarsminister Panos Kammenos har et langt interview i dag med *Bild-Zeitung*, Tysklands førende sensationsblad, hvor han pointerede, at det ikke er hans regerings plan, at Grækenland skal forlade euroen og vende tilbage til drakmen, for hvis landet gjorde det, ville andre lande, som Spanien, Italien og sluttelig endda Tyskland, følge efter. Grækenland har heller ikke brug for en tredje »redningspakke«, fordi de to forudgående pakker kun var til gavn for bankerne, ikke befolkningen. »Det, vi har brug for, er en nedskæring af gælden, som Tyskland fik det i 1953 på **gældskonferencen i London**. Nedskæringspolitik er den forkerte vej. Befolkningen i Grækenland har allerede mistet alt, og de mennesker, der stadig er i arbejde, har fået deres indkomst drastisk beskåret. Mine jagerpiloter tjener nu 1.200 euro om måneden; før krisen tjente de 2.400 euro om måneden, og det risikerer de deres liv for.«

På et spørgsmål om, hvorfor Grækenland, som medlem af NATO, tager kontakt til Rusland for at få hjælp, svarede Kammenos, at Grækenland har »mistet mange penge gennem sanktionerne, og 70 % af vore nationale landbrugsprodukter går til Rusland«. Turisme fra Rusland, der normalt udgør 25 % af al turisme i Grækenland, er blevet ramt. »Vi har brug for compensation fra EU for det, eller også kan vi ikke længere, og vil ikke længere, deltage i sanktioner, der alene skader den græske økonomi.«

Panos Kammenos: Hvis EU og IMF ikke ændrer deres politik, vil Grækenland gå til BRIKS

14. mrs. 2015 – Hvis Den europæiske Union og Den internationale Valutafond **afskærer Grækenland fra finansiering**, vil landet vende sig mod BRIKS-landene, Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, for finansiering. Dette blev sagt højt og tydeligt af forsvarsminister Panos Kammenos i et interview til Græsk Radio, hvor han advarede om, at **Grækenland altid har et alternativ i BRIKS**, hvis EU og IMF afskærer Grækenland. Han karakteriserede BRIKS som den største blok på planeten.

Grækenland ønsker at forblive i Eurozonen, men under nye betingelser, hvor landet genvinder sin nationale suverænitet og udvikler sin økonomi, sagde han. Kammenos sagde, at tiltag i retning af forsøg på at fordrive landet fra Eurozonen er illegale og tilsigter at presse Grækenland til at underskrive et tredje memorandum, hvilket ikke vil ske. Dette er det mandat, som regeringen har fået fra det græske folk. Så hvis finansiering blive afskåret, vil Grækenland blive nødt til at henvende sig til BRIKS. Kammenos sagde også, at Grækenland vil søge samarbejde med Rusland omkring sikkerhed og energipolitik, og især omkring Ruslands forslag om at bygge en

gasledning til Tyrkiet, som dernæst forlænges ind i Grækenland.

Interviewet fandt tilsyneladende sted i går aftes og er nu spredt ud over hele den græske blog-sfære.

Varoufakis siger Nej til kvantitativ lempelse, Ja til produktiv investering

14. mrs. 2015 – I en tale på en konference i Cernobbio, Italien, erklærede den græske finansminister Yanis Varoufakis, at der burde være produktiv investering i stedet for kvantitativ lempelse, til spekulation.

»Kvantitativ lempelse er overalt, og der er optimisme i luften«, sagde Varoufakis. »Med risiko for at lyde som en lyseslukker ... finder jeg det vanskeligt at forstå, hvordan en udvidelse af det monetære grundlag i vores fragmenterede og fragmenterende monetære union vil blive transformeret til en betydelig stigning i produktive investeringer. Resultatet af dette vil blive en oppustning af kapital, som vil vise sig at være uholdbar.«

Varoufakis foreslog en »alternativ« kvantitativ lempelse. »Vi har i Europa Den europæiske Investeringsbank (EIB). Lad os tænke os en alternativ form for kvantitativ lempelse, hvor EIB anmoder regeringerne om at føre en politik for en økonomisk investerings-genrejsning, som jeg gerne vil kalde Merkelplanen. Lad os tænke os, at den er 100 % finansieret gennem obligationer, der er udstedt af EIB, med ECB, der operer på de sekundære markeder, parat til at købe EIB-obligationer. Dette ville løse ECB's operationelle problemer, for pludselig ville banken kun købe AAA-papirer uden at bekymre sig om forskellige statsobligationer, og ville samtidig, gennem at gen-lancere investeringer, undgå de nævnte problemer, som kvantitativ lempelse har haft andetsteds, og

som vi i stigende grad vil få i Europa, med oppustede priser på værdipapirer.«

Det ser ud til, at en stor del af medierne ikke har dækket hans forslag om at bruge EIB til det, der rent faktisk ville være **en europæisk »New Deal«**, som Varoufakis tidligere har foreslået. De fleste medier har, på linje med deres sensationsjournalistik imod Grækenland, fejlciteret ham for at få de til at se ud, som om Grækenland var i færd med at kapitulere over for kravene fra landets såkaldte »europæiske partnere«. En stor del af pressen hævder, at han sagde, Grækenland er parat til at udskyde eller endda droppe reformer for at vinde »tillid« fra sine partnere. Et mere nøjagtigt citat er at finde i et Reuters telegram, hvor han klargør, hvad han sagde, »Vi har aldrig sagt, at vi vil frafalde nogle af vore løfter, vi sagde, at vore løfter vedrører en fireårig valgperiode«, sagde han til reportere på sidelinjen af konferencen. »De vil blive udfaset på en optimal måde, der er i harmoni med vores forhandlingsstandpunkt i Europa og også med den græske stats budgetstandpunkt«, sagde han.

I mellemtiden gabte den tyske finansminister Wolfgang Schäuble igen op og sagde, at en Græxit, eller græsk exit af Eurozonen, ikke kunne udelukkes, hvilket har ført til et nyt udtryk, Græxident, en utilsigtet græsk exit.

Som respons på Schäubles erklæringer sagde Pierre Moscovici, EU-kommissær for Økonomiske og Monetære Anliggender, til *Der Spiegel*, at muligheden af en græsk exit ikke bør overvejes. »Alle i Europa er sikkert enige om, at en Græxit ville være en katastrofe – for den græske økonomi, men også for Eurozonen som helhed«, sagde han. »Hvis et enkelt land forlader denne Union, vil markederne omgående spørge, hvilket land, der bliver det næste«, sagde Moscovici. »Og det kunne blive begyndelsen til enden.«

Foto: Statsminister Alexis Tsipras' nydannede regering aflægger ed foran den græske præsident, Karolos Papoulias, i præsidentpaladset i Athen den 27. jan. 2015. Tsipras ses yderst t.v.

Island dropper forsøg på optagelse i EU

12. mrs. 2015 – Island informerede i dag EU om, at landet trækker sin ansøgning om medlemskab tilbage. Island havde ansøgt om EU-medlemskab i juli 2009, men forhandlingerne kom ind i et dødvande og blev dernæst frosset efter valgene i april 2013, der bragte Fremskridtspartiet og Uafhængighedspartiet til magten, rapporterer RT. Statsminister Sigmundur David Gunnlaugsson har talt om formelt at trække ansøgningen tilbage i januar. »Det er ikke rigtigt aktuelt længere at deltage i EU-forhandlinger«, sagde han dengang. »Både pga. ændringer i EU og fordi det ikke ligger på linje med den nuværende regerings politik at acceptere alt det, som den forrige regering var villig til at acceptere. På grund af dette er vi tilbage ved start.«

Foto: Islands statsminister Sigmundur David Gunnlaugsson

Helga Zepp-LaRouche: USA: Kandidat O'Malley er fortaler for Glass-Steagall; Steinmeier intervenserer for fred

14. mrs. 2015 – Den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, skaber i øjeblikket store overskrifter i USA, fordi han er den første kandidat fra det Demokratiske Parti, der hidtil entydigt har erklæret, at han stiller op til præsidentvalget, og at den første forholdsregel, som han ville gennemføre som præsident, er genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Denne meddelelse kunne vise sig at blive et afgørende vendepunkt for hele den amerikanske politik, for herefter vil alle andre kandidater – og selvfølgelig også Hillary Clinton – blive målt op mod denne målestok, om han/hun er parat til at forsvare det almene vel med Glass/Steagall, eller om han/hun accepterer Wall Streets kriminelle system.

Af strategisk betydning var ligeledes den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers intervention i Washington, hvor han under samtaler med den amerikanske udenrigsminister John Kerry og i en tale for tænketanken CSIS indtrængende advarede mod levering af tunge, amerikanske våben til Ukraine, fordi dette ville optrappe konflikten til en ny fase, hvor man ikke længere kunne vende om. Hvis Ukraine fik amerikanske våben, ville Rusland til gengæld udruste separatisterne med flere våben, og balancen ville forblive den samme, men på et højere niveau; men konflikten kunne komme ud af kontrol, og ville ikke være til gavn for nogen, og slet

ikke ukrainerne. Ikke en eneste militær løsning i nyere tid havde været succesfuld, og der var intet alternativ til den møjsommelige proces med diplomatiske forhandlinger, iflg. Steinmeier.

Samtidig advarede tidl. kansler Helmut Schmidt om, at konflikten i Ukraine truer med at blive til en 'varm krig', hvis Vesten forsømmer at tage Putins berettigede bekymringer i betragtning. Iflg. Schmidt blev den grundlæggende fejl, der har ført til denne krise, skabt for et kvart århundrede siden i Maastricht, da EU's udvidelse mod øst blev besluttet.

Steinmeier kritiserede i Washington også de nye lovforslag fra 47 senatorer om yderligere sanktioner mod Iran, som kunne medføre fiasko for slutfasen af »5+1-forhandlingerne« om det iranske atomprogram, en fiasko, der ville få katastrofale følger for hele Mellemosten og måske endda hele planeten. Dette indbragte ham et udbrud fra den uudsigelige senator McCain, som Steinmeier til gengæld klandrede for at tilhøre »diplomatiets Neville-Chamberlain-skole«.

Fælleselementet mellem O'Malleys meddelelse om, at hans første embedshandling som præsident ville være genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, og Steinmeiers intervention i Washington mod de truende våbenleverancer fra USA til Ukraine, består i, at begge handlinger ganske vist endnu ikke løser den strategiske, eksistentielle krise, men dog viser et potentiale til at løse den.

O'Malleys fokus på de dramatiske hårde livsbetingelser, som spekulanternes og Wall Street-storbankernes profitgriskhed har haft som konsekvens for befolkningen, og nødvendigheden af at rehabilitere den oprindelige Glass/Steagall-lov, er ikke betydningsfuldt for 2016, men for lige nu. For ECB-chef Mario Draghis beslutning om, hver måned at pumpe 60 mia. euro(!) – i alt 1,2 bio. euro frem til september 2016 – ind i finanssektoren, og dermed atter »redde« bankerne, der er i en elendig forfatning, på bekostning af borgerne, afspejler det

transatlantiske finanssystems desperate tilstand. Den samtidige beslutning om at forværre den græske regerings akutte pengenød gennem det skærpede handicap mht. nu at måtte benytte nødkreditter, efter at de græske banker allerede var blevet udelukket af den »kvantitative lempelse« med opkøb af statslån, betyder ikke andet, end at enden på Eurozonen er nær.

For Draghi frygter tydeligvis, at en imødekommenhed over for Grækenland gennem mildere betingelser ville have signalvirkning for Italien, Spanien, Portugal og Frankrig om også at smide Trojkaens nedskæringsdiktatur over bord! Og Grækenland hænger på hele den transatlantiske sektors absolut ubetalelige derivatboble. Netop derfor er finanssektorens og mediernes hysteri og aktuelle, næsten racistiske hetz mod et lille land, der kun udgør 1,6 % af Eurozonens BNP, så overproportioneret voldsom. Og kun således kan det forklares, at Schäuble konkurrerer med McCain om, hvem der kan komme med de største fornærmelser.

Den eneste mulighed for at standse finanssystemets truende, ukontrollerbare sammenbrud er netop ved at genindføre Glass/Steagall-loven, hvis ophævelse i 1999 blev mulig gennem en udspekuleret operation fra Det britiske Imperiums side imod Bill Clinton. Det var først efter ophævelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, der havde muliggjort en 70 år lang stabilitet i det amerikanske, og også det transatlantiske, banksystem, at det kom til disse uhyrlige spekulationsprofitter og den stadig større kløft mellem rig og fattig, som vi ser i dag. Med O'Malley er Glass/Steagall igen kommet på dagsordenen.

Det hjælper, at den græske europaparlamentariker Notis Marias har opfordret til indførelsen af Glass/Steagall-loven i Europaparlamentets plenumforsamling. For først, når USA og Europa har befriet sig for den enorme vægt af henved to bia. i udestående derivater, og en dermed forbundet statsgæld, gennem en lovreguleret reorganisering af bankvæsenet, er der en

chance for at forhindre både det truende kollaps og faren for krig.

Det nye økonomiske system og finanssystem, som BRIKS-staterne og frem for alt Kina har skabt i løbet af det seneste halvandet år med politikken for den Nye Silkevej, og, i løbet af de seneste seks måneder, med diverse nye banker, der udelukkende er orienteret mod at finansiere realøkonomien, vokser i mellemtiden stærkt. I mellemtiden har 50 stater gjort det klart, at de vil samarbejde med BRIKS-staterne. Den 6. marts bekendtgjorde den kinesiske finansminister Lou Jiwei, at 27 stater allerede ønskede at deltage i oprettelsen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som stiftende medlemmer.

Storbritannien meddelte sidste torsdag, at det vil blive det 28. medlem. Inden for halvanden time angreb Det hvide Hus dette skridt fra briterne med, at det ikke var blevet aftalt med USA og var et yderligere udtryk for en fortsat imødekommethed over for Kina. Briterne har rent historisk altid placeret sig i alle lejre – og frem for alt, i den vindende lejr!

Den eneste chance for at imødegå det truende, ukontrollerede finanskrælle og den akutte fare for en »varm krig« i Europa, som Helmut Schmidt siger, og som ifølge sagens natur ville udvikle sig til en global, termonuklear verdenskrig, ligger i de europæiske nationers og USA's samarbejde med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej, til at blive til en Verdenslandbro, der forbinder folkeslag og kontinenter. For kun på denne måde kan springet fra de formentlige geopolitiske interesser, der allerede har ført til to verdenskrige i det 20. århundrede, erstattes med et konkret grundlag for et nyt paradigme om menneskehedens fælles mål.

O'Malleys meddelelse demonstrerer, at den kampagne, som Lyndon LaRouche siden 2008 har ført for genindførelsen af Glass/Steagall i USA, og som de organisationer, der er

forbundet med BüSo her i Europa, ligeledes har sat på dagsordenen, atter kan bringe Amerika tilbage til sin sande identitet som republik.

Steinmeiers intervention i Washington viser, at Tyskland og de andre europæiske nationer udmærket kan forsvare deres interesser, når det drejer sig om det eksistentielle spørgsmål og krig eller fred og, i dette tilfælde, om menneskeheden i fremtiden skal eksistere eller ej.

Storbritanniens beslutning om at arbejde med som stiftende medlem af AIIB understreger, at det også er ganske ligetil for de andre europæiske nationer at tage imod Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og BRIKS-staternes nye finansarkitektur.

De første skridt til en bedre fremtid er taget.

Det, der nu er behov for, er en bred mobilisering af befolkningen, en massebevægelse for udvikling, for også at virkeliggøre dette eksisterende alternativ. Mange mennesker i øjeblikket udmærket klar over faren for en stor krig, det beviser meningsmålinger, såvel som personlige samtaler. Det, som de fleste mennesker mangler, er håbet om at erkende et alternativ eller at kunne bidrage med noget til at bevæge verdenshistorien i en anden, mere positiv retning. Med O'Malleys præsidentskabskamp for Glass/Steagall, udenrigsminister Steinmeiers intervention i Washington imod krigspolitikken og Storbritanniens – af alle ting! – deltagelse i stiftelsen af AIIB viser, at de løsninger, som LaRouche og BüSo/Schiller Instituttet længe har foreslået, kan virkeliggøres.

EIR: Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

9. mrs. 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Download (PDF, Unknown)

**Fra LaRouche-bevægelsen 13.
mrs. 2015:
At låne fra Peter for at
ihjelslå Poul ...**

Den, der dør, har betalt al gæld

'Stormen', III, ii

Kontrasten kunne ikke være tydeligere mellem den måde, hvorpå de vestlige regeringer behandler Ukraine, versus den måde,

hvorpå de behandler Grækenland. Denne politik er, mildt sagt, falsk, og har alvorlige konsekvenser inden for de aktuelle, mulige atomopgør.

Lad os kort undersøge Ukraine.

Ukraine

USA og vestlige institutioner såsom NATO har støttet den nazi-støttede Kiev-regering, der kom til magten ved et kup, og de har åbenlyst indrømmet deres finansielle, militære og diplomatiske støtte. Det amerikanske Senat har netop afsluttet en konkurrence om, hvem, der mest ivrigt kunne proklamere sin støtte til de ukrainske nazister, og den amerikanske forsvarsminister har netop annonceret 75 mio. dollar til at hjælpe og tilskynde de nazistiske bataljoner.

En af premierminister Poroshenkos toprådgivere har faktisk netop erklæret, at Ukraine har brug for færre af deres traditionelle folk, indkaldt til militærtjeneste, og flere **nazistiske frivillige**.

Dette samtidig med, at de **aktivt saboterer** gennemførelsen af Minsk-aftalerne.

Vesten gør ingen hemmelighed af den kendsgerning, at deres støtte til det ukrainske militær er direkte rettet mod Rusland, og der er nogle har påpeget, at de amerikanske sanktioner mod Rusland bare vil forene landet i opposition, samt bevirke, at mere radikale politiske elementer tager ordet.

* **Dmitri Simes anslår en anden tone om Putin**

Som om dette ikke var nok, så har IMF netop meddelt, at de vil give **Ukraines nazistiske kup-regering en bailout** (redningspakke) på 17,5 *milliarder* dollar.

Sammenlign dette med behandlingen af Grækenland.

Som vi tidligere har rapporteret, skylder Grækenland faktisk intet til internationale kreditorer, som medierne i bredt omfang påstår:

Det, som amerikanere har brug for at vide om Grækenland og dets »gæld«, er, at den nye, græske regering beder Den europæiske Union om at nedlukke en enorm, Wall Street/London-banksvindel og atter gøre økonomisk vækst mulig i Europa.

Hvis det ikke sker, vil det transatlantiske banksystems bankerot, der stadig forværres, afføde desperate konfrontationer med stormagterne Rusland og Kina, med truslen om verdenskrig.

Ikke alene forventer Vestens regeringer, især (katas)-Trojkaen, at Grækenland betaler denne svindelgæld, men de nægter også at tilbyde Grækenland nogen hjælp, mens de samtidig yder bailout til Ukraine, idet de regner med, at meget af Grækenlands snarligt forfaldne afdrag skal være med til at betale denne bailout til Ukraine.

Oprindelsen til det tilsyneladende paradoks mellem Vestens håndtering af Ukraine vs. Deres behandling af Grækenland ligger hverken i Grækenland eller Ukraine, men har mere at gøre med London-Wall Streets transatlantiske systems bankerot som helhed. Som LaRouche gentog i sit webcast-budskab fredag, 6. marts:

»Det spørgsmål, som stilles af Rusland og mange andre nationer i dag, er, om europæerne og USA under Obama kan overleve deres egen tåbelighed, eller om deres handlinger vil føre til verdenskrig og muligheden for generel udslettelse. Dronning Elizabeth og hendes kredse billiger muligvis idéen om generel krig, men det gør jeg ikke.

Der er lykkeligvis en plads for Grækenland. De kan gå med i den anden klub. De kan blive en del af BRIKS-processen. En voksende del af verden bryder med de angloamerikanske interesser, og det inkluderer nu flertallet af nationerne i

Syd- og Mellemamerika og Caribien. Det omfatter naturligvis også mange nationer i Sydøstasien, Sydasiens, Mellemøsten og Afrika ...

Det, vi ser med konfrontationen med Grækenland, såvel som konfrontationen med Rusland, er et sidste, desperat forsøg på at bluffe. Faren består i, at der for enden af dette bluff er atomkrig. Udfordringen for de fleste amerikanere er, at de ikke kan fatte det vanvid, der er drivkraften bag denne politik med bluff og provokation. De kan ikke fatte, for det meste, at der findes nogen, der er villige til at risikere den selvmorderiske udslettelse af menneskeheden. Dette er vanvid ud over enhver forstand, og dog er det, hvad vi har med at gøre med hensyn til Obama, briterne og andre desperate kræfter.«

Resten af hr. LaRouches erklæring kan læses her, [Afslør EU's bluff og gå med i BRIKS-dynamikken.](#)

(Foto: Maidan)

Vi anmoder alle tænkende borgere om ikke alene at underskrive appellen om, at Europa og USA må gå med i BRIKS, men også om at donere et bidrag til at hjælpe os med at finansiere vores indsats.

JERES DONATIONER KAN VENDE TIDEVANDET!

**GIV ET BIDRAG TIL SCHILLER INSTITUTTET
NU**

Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov fremlægger EU's og Kievs sabotage af Minskaftalerne

12. marts 2015 – Under en lang pressekonference med den spanske udenrigsminister Jose Manuel Garcia-Margallo den 10. marts, gav den russiske udenrigsminister en temmelig detaljeret briefing om den igangværende sabotage af Minskaftalerne, under hans besvarelse af spørgsmål.

For det første bemærkede han, at

»det ser ud, som om EU-bureaukratiet i Bruxelles med fuldt overlæg optrapper konfrontationen med Rusland og ofte forsøger at foregive, at der ikke sker fremskridt i opfyldelsen af de militære klausuler i Minskaftalerne. Dette forsinker gennemførelsen af de politiske klausuler og hindrer samtidig normaliseringen af relationerne mellem EU og Rusland, noget, som mange lande er fortalere for, inklusive Spanien.«

(udskrift fra det Russiske Udenrigsministerium)

For det andet bemærkede han, at Radaen (Det øverste Råd i Ukraine, det nationale parlament, -red.) har udstedt en erklæring, der siger, at det ikke vil samarbejde med repræsentanterne for republikkerne Donetsk og Lugansk om at afholde lokale valg – et spørgsmål, der er indeholdt i

aftalen.

For det tredje har Kiev nægtet at overholde aftalen mht. at oprette underarbejdsgrupper inden for Kontaktgruppen omkring den forfatningsmæssige proces, humanitære og økonomiske spørgsmål, afholdelse af valg, osv.

Man kunne måske føje til Lavrovs liste den særlige erklæring fra Vladislav Deinego, repræsentant fra republikken Lugansk i Kontaktgruppen, der både har klaget over Kievs igangværende beskydning og også har bemærket, at Radaen kun har fire dage tilbage til at opfylde den deadline, der er afsat i Minskaftalerne, for at vedtage et dekret om at give Donbas særstatus.

Lavrov sluttede sin diskussion som følger:

»Er vore vestlige kolleger ikke i stand til at se alt dette? Det er afgørende at gøre dem opmærksom på den kendsgerning, at den fulde gennemførelse af Minskaftalerne, som de kræver, faktisk bliver blokeret af Kievmyndighederne.

Jeg ved ikke, hvilke redskaber amerikanerne og europæerne har til at lægge pres på Kiev. De burde måske bruge deres foretrukne mekanisme – sanktioner – til at tvinge Kievmyndighederne til at levere, hvad de har indgået aftale om, og som alle vore vestlige kolleger kræver.«

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov (t.h.) og hans spanske modpart, Jose Manuel Garcia-Margallo, ankommer til den fælles pressekonference den 10. marts.

Søndags-klummeskriver i Londonavisen Spectator: Det er NATO, der bygger Imperium, ikke Putin

12. mrs. 2015 – I en spalte i »Spectator« 7. marts skriver Peter Hitchens:

»To store landemagter står over for hinanden. En af disse magter, Rusland, har opgivet kontrollen over 700.000 kvadratmil af værdifuldt territorium. Den anden, Den europæiske Union, har vundet kontrol over 400.000 af disse kvadratmil. Hvilken af disse to magter er det, der udvider?

Der er 300.000 neutrale kvadratmil mellem dem, for det meste i Ukraine. Fra Moskvas standpunkt er dette allerede et alvorligt, uerstatteligt tab. Som Zbigniew Brzezinski, en af de mest snu af de gamle krigere fra den kolde krig, skrev tilbage i 1997, 'Ukraine er en geopolitisk akse, fordi dets blotte eksistens som et uafhængigt land er med til at transformere Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et europæisk imperium.'

Dette formindskede Rusland føler denne spredning af EU og dets bevæbnede fløj, NATO, som et slag på en skade, der endnu ikke er helet op. I februar 2007, f.eks., spurgte Vladimir Putin surt, 'Hvem er denne udvidelse rettet imod?'

Jeg har aldrig hørt en klart svar på dette spørgsmål. USSR, som NATO blev grundlagt for at bekæmpe, udåndede i august 1991. Så hvad er NATO's formål nu? Hvorfor eksisterer det i det hele taget stadig? Der er intet indlysende behov for et fjendtligt system i Europa efter Sovjetunionen...«

www.spectator.co.uk/features/9459602/

Foto: 'Rapid Trident' militærøvelse i det vestlige Ukraine

40 % af tyskerne frygter krig mellem NATO og Rusland

12. mrs. 2015 – En meningsmåling udført af FORSA-instituttet for et RTL-fjernsynsprogram viste, at 40 % af de adspurgte tyskere sagde, at de frygtede, der ville udbryde en krig mellem NATO og Rusland, og at det er »en tid, hvor man skal være bange«. (Det ville måske være nyttigt også at udføre meningsmålinger blandt befolkningen i Polen eller De baltiske Lande, hvis ledende politikere offentligt fremprovokerer spændinger med Rusland.) Den polske premierminister Ewa Kopacz har netop advaret mod »naivitet« med hensyn til situationen i Ukraine og sagde, at »for første gang udgydes der blod for Den europæiske Union, for hensigten om at integrere ind i EU«, og at ukrainernes »suveræne afgørelse« om at blive en del af EU »må respekteres ... Samtidig må enhver, der ikke vil acceptere denne afgørelse, fordømmes«, (en hentydning til præsident Putin).

Pres og psykologisk krigsførelse udøves også mod Finland for at de skal opgive deres neutrale status og tilslutte sig NATO. Ulykkeligvis har Finlands premierminister Alexander Stubb sagt, at hans land »ikke længere udelukker medlemskab af NATO i de kommende år«, og at også den finske præsident har omtalt »denne mulighed«. I mellemtiden deltog tropper fra NATO-landene USA, U.K., Holland og Spanien i en militærparade i Narva, Estland.

Foto: Amerikanske soldater i pansrede mandskabsvogne deltager i parade i Narva, Estland, på landets uafhængighedsdag, 24. februar 2015.

Den tyske udenrigsminister Steinmeier advarer mod at bevæbne Ukraine

12. mrs. 2015 – Dr. Frank-Walter Steinmeier, den tyske udenrigsminister, lagde ikke fingrene imellem, da han talte i dag på CSIS i Washington, hvor han advarede mod at bevæbne Ukraine og opfordrede til fortsat handling ad den »vanskelige vej«, som er diplomati, for at løse krisen der.

»Det er indlysende for mig, at dette ville udvide konflikten og flytte krisen til en ny fase, og ud over det punkt, hvor man ikke kan vende om«, advarede han. »Det, vi har brug for, er strategisk tålmodighed. Hvis vi insisterer på at løse denne krise omgående, sætter vi den måske tilbage. Som det så tit sker inden for diplomati, så kan en krise opstå på nogle få dage, men tager årtier at afslutte«, sagde han. »Vi må være bevidste om, at Rusland, i visse lande i Europa, rejser lange, historiske minder, som vi må forstå. Men Rusland vil altid være vores største nabo, og tysk udenrigspolitik kan kun arbejde i og gennem Europa.«

Senere under Spørgsmål & Svar, spurgte den svenske berserk-økonom Anders Aslund igen, hvorfor vi ikke burde forsyne Ukraine med våben.

»Vi har ikke, på noget tidspunkt i den senere historie, set, at militære løsninger har været en succes«, sagde Steinmeier. »Vi må snarere tage begrænsning af tabene i betragtning. Blot fordi vejen er lang, betyder det ikke, at en anden vej vil være hurtigere«, sagde han.

»Hvis man forøger våbnene til Ukraine, vil Rusland simpelt hen forsyne separatisterne med flere våben, og styrkeforholdet vil være det samme, men på et højere niveau. Dette ville føre til en ny fase, der kunne komme ud af kontrol. Det kunne føre til en direkte konflikt mellem Rusland og Ukraine, og det ville ikke være til gavn for nogen, især ikke Ukraine«, advarede han. »Der har været nogle overtrædelser på vejen«, bemærkede Steinmeier, »men parterne er altid kommet tilbage til Minsk-aftalen som basis. Så længe, parterne forbliver inden for denne aftales parametre, bør vi forfølge forhandlingens vanskelige vej. Der er intet alternativ til denne arbejdskrævende proces«, sagde han.

Tidligere tyske kansler Schmidt: Ukraine-konflikten kunne blive til en 'varm krig'

12. mrs. 2015 – I et interview med *Bild Zeitung* advarede Helmut Schmidt om, at hvis Vesten ikke noterede sig Putins virkelige interesser, kunne konflikten i Ukraine eskalere »endda til en rigtig, varm krig«. Putin er mindre interesseret i Ukraine, Polen eller Litauen, sagde han, end han er i

naboerne Kina, Pakistan og staterne i Centralasien. Ukraines fremtid er derfor »mindre vigtig« for Putin.

Rusland blev overrasket over og led under EU's udvidelse mod øst i en slags »det vilde Vesten-periode« under præsident Boris Jeltsin i begyndelsen af 1990'erne, sagde Schmidt og tilføjede, at russernes nuværende opførsel stadig er en respons på dette. Putin har genoprettet Ruslands internationale ry. »Vi er ikke forpligtet til at synes om Putins politik. Men vi må forstå den på baggrund af historien, og tage den alvorligt«, sagde Schmidt.

Foto: Tidl. tyske kansler Helmut Schmidt

Leder fra LaRouche-bevægelsen 12. marts 2015: Hvordan man standser imperiets korte lunte til atomkrig og finansiel nedsmeltning

Den dominerende, strategiske virkelighed for mere end halvdelen af menneskeheden er det fremvoksende, Nye Paradigme for udvikling, der er i færd med at tage form rundt om BRIKS og allierede nationer. Som Kinas Nationale Folkekongres nærmer sig sin afslutning, med sin kraftige 'win-win'-understregning af at dele den Nye Silkevejsdynamik med hele planeten,

underskrev og lovbefæstede den russiske præsident Putin Ruslands deltagelse i BRIKS' Nye Udviklingsbank, den Hamilton-kreditinstitution, som Putin sagde

»vil blive en af de største, multilaterale, finansielle udviklingsinstitutioner i verden«.

Den Nye Udviklingsbank vil få sit første operationelle bestyrelsesmøde om en måned i Ufa, Rusland, der også vil blive åsted for det forestående BRIKS-topmøde i juli. Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) vil også mødes i Ufa i juli, og dens generalsekretær for 2015 har netop meddelt, at SCO forventes at vedtage et russisk, tiårigt forslag om at kombinere SCO-medlemmernes nationale økonomiske strategier med projektet for Det Økonomiske Silkevejsbælte.

Hvis man mener, at Det britiske Imperium muligvis er i panik over disse udviklinger, i modsætning til deres eget systems bankerot, har man ret. Zeus' moderne arvtagere er desperate for at standse BRIKS-processen med krig – selv atomkrig – med farvede revolutioner og lemlæstelse, og med fuldt optrappet finanskrig og disintegration. Og de har tændt den korte lunte på alle disse fronter.

Lyndon LaRouche kommenterede i dag, at det, USA gør for at provokere russerne i Ukraine og De baltiske Lande, rent faktisk er en trussel om at starte en global krig. Det kommer til dels fra Obamas vilje, og det er i færd med at fremprovokere en krig, som vil ende med at blive termonuklear. Enhver idiot, der mener noget andet, burde indespærres, tilføjede LaRouche, for at forhindre ham i at starte en sådan krig. For en termonuklear krig i dag betyder den sandsynlige udslettelse af den menneskelige art, og kongresmedlemmer, der er gale nok til at støtte en sådan politik, burde tages i forvaring, var LaRouches forslag.

Med hensyn til den finanskrig, der føres mod Grækenland, så gentog LaRouche, at Grækenland *har* et alternativ til dette

folkemord, og det er at gå til nabolandene, inkl. BRIKS, og skabe en rolle for sig selv, der er uafhængig af Den europæiske Union. Desuden, hvis Grækenland tvinges ud af EU, understregede LaRouche, vil de europæiske nationer selv vælte som kegler som følge af deres egen dumhed. Hvis Grækenland tvinges ud, så vil hele det europæiske system gå bankerot, på én gang.

Kendsgerningen er, at de allerede er bankerot, forklarede Larouche, så alle deres trusler er et eneste, stort bluffnummer. Men hvis de forsøger at gennemføre det, vil de udløse et kollaps, der vil føre til udslettelsen af de europæiske økonomier, omgående. Så ECB's og EU's politik over for Grækenland, fortsatte LaRouche, er i virkeligheden klinisk sindssyg, fordi det vil bringe hele systemet til fald og føre til stigende dødsrater i hele området, inklusive Frankrig og Tyskland.

Det er vigtigt, at vi forklarer dette for verden, fortsatte han, fordi så mange ledende skikkelser lever i en fantasi, inklusive de aggressive fantasier hos den tyske finansminister Schäuble. Den politik, han promoverer, vil meget hurtigt bringe det hele til fald.

Løsningen er at annullere bankaktiviteternes spekulative karakter i dag i det transatlantiske system, og etablere en ny standard, en ny målestok for virkelig økonomisk værdi. Grundlaget for det er til stede, med det, som BRIKS og deres allierede er i færd med at opbygge.

Hvis dette underliggende økonomiske spørgsmål ikke løses, konkluderede LaRouche, så kunne det forårsage Tredje Verdenskrig. Vi bør ikke frygte systemets bankerot; det er allerede bankerot. Men vi må vende tilbage til en ny standard for værdi, hvor hyperinflationsskabende spekulative praksisser er bandlyste.

Tiden er allerede overskredet, hvor USA og Europa burde have

tilsluttet sig flertallet af menneskeheden på fornuftens og udviklingens side, som Schiller Instituttets BRIKS-appel kræver det. Hvis Hamiltons Manhattan kan gøre det, kan du også.

Foto: Shanghai Samarbejdsorganisationen

Tale af en kinesisk diplomat i Danmark på EIR's og Schiller Instituttets diplomatisk seminar i København den 30. januar 2015

The following article was published in the March 20, 2015 issue of Executive Intelligence Review.
www.larouchepub.com/eiw

Download (PDF, Unknown)

**China's "Economic Belt along the Silk Road" and
"Maritime Silk Road of the 21st Century."**

Speech by a Chinese diplomat.

This speech was held at the EIR and Schiller Institute's diplomatic seminar in Copenhagen on January 30, 2015. The Russian Cultural Center was the venue for the seminar entitled, "Economic development, and cooperation among nations, or, economic collapse, war and terror? The New Silk Road Becomes the World Land Bridge." Mrs. Helga Zepp-LaRouche held the keynote speech [see <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4818>], and diplomats from two other BRICS countries, Mr. Alexey Kolesnikov from Russia, and Mr. Machiel Renier van Niekerk from South Africa [see EIR...], also gave speeches.

In 2013, President Xi Jinping of China called for joint development of an "Economic Belt along the Silk Road" and a "Maritime Silk Road of the 21st Century." The "Belt" and the "Road" are two major initiatives that China has made to deepen reform, and open up and advance its neighborhood diplomacy. They have been written into the documents of the Third Plenum of the 18th CPC Central Committee, the Meeting on Neighborhood Diplomacy, and the Central Economic Work Conference, and have been enthusiastically received both at home and abroad.

1. The "Belt" and the "Road" initiatives are the continuation and development of the spirit of the ancient Silk Road.

Over 2000 years ago, the industrious and brave people on the Eurasian continent opened several trade routes connecting major civilizations across Asia, Europe and Africa. Together, they are referred to as the "Silk Road" by succeeding generations. Despite repeated strife and wars in Eurasia, traffic on the Silk Road never completely stopped. Such links of mutual emulation via the Silk Road made exchanges of goods, know how, people and ideas possible, promoted the economic, cultural and social progress in the various countries, facilitated dialogue and integration of different civilizations, and left behind brilliant pages in human history.

Moving into the 21st century, an era that is dominated by the themes of peace, development and cooperation, but continues to feature a complex international and regional landscape, the Silk Road has become all the more important and precious as a symbol of peace, cooperation, openness, inclusiveness, mutual learning and resilience.

2. Working jointly for the “Belt” and the “Road” initiatives meets the trend of the times for regional cooperation.

Asia, known as the engine of global growth, and a key driver for world multi-polarization and economic globalization, plays a critical and increasing role in the shaping of the international landscape. Meanwhile, Asia faces multiple challenges, old and new, including mounting pressures to stay vibrant. The “Belt” and the “Road” initiatives linking the past with the present, and covering China and other countries, have a highly inclusive scope that bears witness to the history of great glory in Asia, provide an important source from which Asians draw confidence and pride for their history and cultures, and stand as a banner of Asian unity and commitment to cooperation.

Regional integration is an unavoidable phase towards economic globalization. The flourishing cooperation in Asia has boosted peace and development in the region. The “Belt” and the “Road” initiatives, by linking Central Asia, South Asia, Southeast Asia and West Asia, will contribute to greater connectivity and complementarity across the sub-regions, and help the establishment and improvement of Asia’s supply chain, industrial chain and value chain, thus bringing Pan-Asian and Eurasian regional cooperation to a new level.

The “Belt” and the “Road” initiatives foresee infrastructure development and systemic innovation, which is conducive to an improved business environment in relevant countries and the region as a whole, to an orderly and unimpeded flow of

production factors and their improved distribution, to the development of landlocked countries and the remote areas of various countries, to lowering costs and trade and investment barriers, and to providing greater drive for reform and opening-up in the various countries.

3. The “Belt” and the “Road” initiatives are for open and inclusive economic cooperation.

Both the “Belt” and the “Road” initiatives have been anchored on economic cooperation, and built on cultural and people-to-people exchanges. They foresee no interference in the internal affairs of the countries involved, nor do they seek to dominate the regional affairs or secure spheres of influence in the region.

The “Belt” and the “Road” initiatives look at ideas and suggestions for cooperation and development. They are not about building an entity or creating new mechanisms. The initiatives will rely on existing bilateral and multilateral mechanisms between China and other countries, and use existing platforms of regional cooperation that have proven effective. They will not overlap or compete with existing cooperation mechanisms of the Shanghai Cooperation Organization, the Eurasian Economic Community or ASEAN plus China. If anything, they will enrich and enliven those mechanisms. We should open our mind and heart for the various cooperation initiatives and mechanisms, take a more pragmatic approach, and make them more effective and mutually reinforcing.

The “Belt” and the “Road” initiatives foresee complete openness in geographical and country-specific reference. They may trace, but not be limited, to the past Silk Road, and all countries along the land and the maritime Silk Roads, as well as all friendly neighbors of China, can get involved. Central Asia, Russia, South Asia and Southeast Asia will be the priority direction. So will the Middle East and East Africa, since they are where the Belt and Road join. Countries in

Europe, CIS and Africa may also be included in the long run. What is more, the initiatives, as they make progress in the future, may involve a lot more projects, countries or entities, which can only ensure their increasing openness.

4. The “Belt” and the “Road” initiatives feature “links” and focus on result-oriented and project-based cooperation, all aimed at bringing tangible benefits to the people in the region.

The first of the “five links” is policy. Countries can discuss strategies and policies on economic development and in the spirit of seeking common ground while shelving differences, harmonizing their positions through consultation, formulate corresponding plans and measures for cooperation, and give regional economic integration their policy and legal “green light”.

The second Link is road. We have a saying in China that goes “if you want to get rich, start by building roads.” There is need for China and its neighboring countries to improve their cross-border transportation infrastructure, put in place a transportation network linking Asia’s sub-regions and connecting Asia with Europe and Africa, and effectively address the existing inadequacies of connectivity and transportation in regions targeted by the project.

The third Link is trade. We should study issues of trade and investment facilitation while making proper arrangements accordingly, remove trade and investment barriers, promote economic circulation and improvement in the region, unleash still greater trade and investment potential of participating countries and make the regional cooperation “pie” still bigger.

The fourth Link is currency. We should promote greater trade settlement in local currencies and more currency swap schemes, strengthen bilateral and multilateral financial cooperation,

set up financial arms for regional development, bring down transaction costs, enhance capacity to fend off financial risks through regional arrangements that make the region's economy more competitive globally.

The fifth Link is people. Amity between peoples holds the key to sound relations between states. China and the neighboring countries need to shore up popular support for their state-to-state relations, promote inter-civilization dialogue, enhance exchanges, understanding and friendship among different peoples, especially those at the grassroots level.

Throughout this process, China will follow the right approach of upholding justice first and pursuing justice and interests simultaneously, providing developing countries and friendly neighbors with assistance as their abilities permit, and earnestly help them to achieve speedier growth. China will step up its input in the neighborhood, actively enhance connectivity there, explore the establishment of a regional infrastructure investment and financing platform, and strive to turn the neighboring land and sea areas into those of peace, friendship and harmony. Not only will China upgrade its own economy, it will go for an upgraded version of opening-up through such schemes as the "Belt" and the "Road" initiatives, and expand its mutually-beneficial cooperation with all countries, neighboring countries in particular.

Amerikansk kampbrigade med militærudstyr har kurs mod

Baltikum

10. mrs. 2015 – Størstedelen af 3.000 tropper fra USA's 3. Infanteridivision, som er en kampbrigade med tungt udstyr, vil ankomme til De baltiske Lande Letland, Litauen og Estland i næste uge som en del af USA's »Operation Atlantic Resolve«. De vil deltage i en række militærøvelser i alle tre lande i en periode på 90 dage, hvorefter de vil vende hjem, men deres udstyr vil forblive på stedet, iflg. USA's Forsvarsministerium. Faktisk ankom en skibsladning militærudstyr til havnen i Riga, Letland, i går, ledsaget af megen fanfare, som en »demonstration« af NATO's »enhed« over for russisk »aggression«. Det militære udstyr omfatter Abrams tanks, Bradley pansrede mandskabsvogne og Humvees. Leverancerne har til hensigt at »demonstrere den faste beslutning over for præsident Putin og Rusland om, at vi i fællesskab kan samle os«, sagde generalmajor John R. O'Connor, en højtplaceret logistisk officer for den amerikanske hær i Europa, til AFP og tilføjede, at udstyret ville forblive på stedet »så længe, som det er nødvendigt, for at afskrække russisk aggression«.

Mindst fem tanks og dusinvis af andre køretøjer fra denne ladning har kurs mod Litauen, rapporterer Sputnik News i dag, der citerer Baltic News Service. »Ved at sende tungt udstyr til øvelser i Litauen demonstrerer USA sin stærke forpligtelse over for at bidrage til at sikre Litauens og De baltiske Staters sikkerhed. Dette udstyr vil give litauiske tropper en mulighed for at lære, træne og blive klar til at handle inden for rammerne af forskellige former for allierede enheder – fra infanteri til tanks«, sagde den litauiske forsvarsminister.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov responderede til troppeudstationeringerne under en pressekonference med sin spanske modpart, udenrigsminister José Manuel Garcia-Margallo: »Vi har bekræftet vort standpunkt, at militær opbygning tæt på vore grænser ikke bidrager til genoprettelsen af tillid i det

euro-atlantiske område ... Vi er tvunget til at reagere på passende måde.«

Hvad man naturligvis ikke rapporterer i de vestlige medier er, at i det mindste nogle af de amerikanske tropper i De baltiske Lande vil befinde sig inden for rækkevidde af Iskander-missilbaser i den russiske enklave Kaliningrad, mellem Litauen og Polen. Iskander-missilet har en rækkevidde på op til 400 km og kan medføre et udvalg af forskellige sprænghoveder på 700-800 kg. Det er designet til ikke alene at være en trussel mod faste mål, men også mobile mål, såsom luftforsvarssystemer og troppekonzentrationer.

Foto: Flere end 120 stykker militært udstyr fra USA blev 9. marts 2015 losset i havnen i Riga, Letland.

Nedskæringspolitik i Eurozonen skaber massefattigdom

10. mrs. 2015 – En rapport udfærdiget af den irske tænketank Social Justice Ireland for Caritas Europa om »Fattigdom og ulighed på fremmarch – Retfærdige sociale modeller nødvendige for en løsning!« finder, at nedskæringspolitikken i Den europæiske Union har bidraget til dybtgående, økonomisk afsavn, især for unge mennesker og andre sårbare grupper.

Henved 123 millioner EU-borgere – en ud af fire – er i risikozonen for fattigdom og social eksklusion – en stigning på 7 mio. i de seks år forud for 2013. Yderligere 8,4 mio.

mennesker blev arbejdsløse i samme periode, og næsten en fjerdedel af økonomisk aktive unge mennesker i de 28 EU-lande er arbejdsløse. Unge mennesker udgør den største gruppe i EU, som er arbejdsløse, og som ikke føler noget incitament til at forsøge at finde arbejde.

Den tredje i rækken af lignende rapporter, sammenligner denne seneste rapport økonomiske indikatorer i alle 28 medlemslande, og især – Irland, Italien, Spanien, Portugal, Cypern, Grækenland og Rumænien. Alle undtagen Rumænien er med i euroenhedsvalutazonen.

Rapporten fandt, at 7,3 mio. unge europæere (alder 15-24) klassificeredes som 'Not in Employment, Education or Training (NEET) (Ikke i beskæftigelse, under uddannelse eller i praktik) i 2013.

I Irland var 16,1 % af unge voksne (eller en af seks) klassificeret som NEETs, sammenlignet med et EU-gennemsnit på 13 %. Italien havde den højeste NEET-rate (22 %), efterfulgt af Bulgarien (21,6 %) og Grækenland (20,6 %). Desuden havde Grækenland, med 58,3 %, den højeste arbejdsløshedsrate i de 28 EU-lande i 2013 for unge under 25 år, efterfulgt af Spanien med 55,5 %. Irlands rate var 26,8 %, sammenlignet med et EU-gennemsnit på 23,4 %. Et lignende dramatisk billede fremkommer også mht. arbejdsløshed: næsten to tredjedele (62 %) af arbejdsløse mennesker i Irland var »langtidsarbejdsløse« i 2013, ikke langt bag efter Grækenland (70,9 %) og foran Italien (58,6 %) og Portugal (57,8 %). Dette tal er faldet i Irland i de seneste måneder, men den strukturelle arbejdsløshed er fortsat et problem.

»Dette niveau af unge mennesker, der ikke er under uddannelse, i arbejde eller praktik over hele Europa, er ekstremt bekymrende, især, når man tager langtidsvirkningerne af tidlig arbejdsløshed, i form af 'ar-dannelse', i betragtning. Den negative virkning på livstids-indtjeningen er mest udtalt for unge mennesker, der oplever perioder af arbejdsløshed«,

erklærer rapporten.

Rapporten bekræfter de barske følger af arbejdsløshed, underbeskæftigelse og lave lønninger for børn under forsørgelse: Grækenland havde den anden-højeste rate for børnefattigdom i de 28 EU-lande (28,8 %), med Spanien og Italien lige i hælene (27,5 % og 24,8 %, hhv.). I Irland var tallet 18 % (for 2012), eller flere end et ud af seks børn. »Ifølge UNICEF (2014) omfatter de lande, ud af 41 EU- og OECD-lande med den største stigning i børnefattigdom fra 2008 til 2012«, rangeret efter stigningsrate, Grækenland, Irland, Spanien og Italien (fremhævelse original). Rapporten viser også, at »utilstrækkelige sociale ydelser og nedskæringer og andre restriktioner siden krisen har haft en negativ virkning på børn i lande, der allerede har høje eller meget høje forekomster af børnefattigdom og social eksklusion – heriblandt Grækenland, Spanien, Italien og Rumænien«.

Foto: Unge, der ikke kan klare sig selv, ses her ved et suppekøkken i Athen

USA: »Det utænkelige: Mulig atomkrig med Rusland«

10. mrs. 2015 – Under denne titel samler underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel, Stephen Lendman, flere advarsler fra de mentalt raske i løbet af de seneste måneder om, at verden befinder sig en hårsbredde fra »det utænkelige«. »Galninge, der kører tingene i Washington, gør alting muligt. Obama ser ud som Bush på steroider. Neokonservative inficerer hans regering og Kongressen« og tilføjer; atomkrig er mulig.

»Forhåbentlig vil køligere, vestlige hjerner forhindre det. I modsat fald er alle væddemål aflyst.«

Rusland svarer ligefremt på forslag om EU hær

9. mrs. 2015 – Rusland responderede i dag hurtigt og bestemt på EU-kommissionsformand Jean-Claude Junckers forslag om at skabe en Fælles Europæisk Hær, fremsat 8. mrs.

I kommentarer til det tyske *Welt am Sonntag* hævdede Juncker, at »En fælles, europæisk hær ville give Rusland det klare indtryk, at vi er seriøse mht. at forsvare europæiske værdier« og erklærede yderligere, at dette ville besegle Europas skæbne. »Før troede jeg, at man ikke længere behøvede at retfærdiggøre Europa, men jeg har forstået, at der et behov for dette. Europa har mistet enormt meget ry; i udenrigspolitik tager man os ikke alt for alvorligt.«

Russere var slet ikke i tvivl om, hvilken slags »skæbne«, Juncker talte om. I kommentarer rapporteret af TASS erklærede førstevicemand for grupperingen fra partiet Forenet Rusland (det regerende parti i Rusland, -red.) i Statsdumaen, Frants Klintsevich, at »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed. Men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle« og tilføjede, »Man må antage, at en europæisk hær skal ses som en tilføjelse til NATO«. Som avisen beskrev, bemærkede Klintsevich, at »aldrig, selv under de mørkeste dage under den kolde krig, havde nogen vovet at komme med et sådant forslag«.

Junckers forslag blev hurtigt afvist af Storbritannien med Cameron, der erklærede, at det Konservative Parti »aldrig

ville støtte« idéen, fordi »forsvar er et nationalt, ikke en EU-ansvar«. Talsmand for U.K. Independence Party (UKIP) Mike Hookem erklærede, at »En europæisk hær ville være en tragedie for U.K. Vi har alle set det totale rod, EU har skabt i økonomien; hvordan kan vi så meget som overveje at betrod dem dets forsvar?« I Tyskland sagde talskvinde for Die Linke Christine Buchholz til Berlin-avisen *Tagesspiegel*, at »Junckers forslag helt klart er møntet på Rusland ... EU har brug for en fredelig udenrigspolitik og nedrustning«.

Det anti-russiske forslag fra Juncker (den tidligere premierminister af skatteparadiset Luxembourg) fik imidlertid hurtig støtte fra Tysklands forsvarsminister Ursula von der Leyen. Citeret af *London Financial Times*, gik Von der Leyen – der har helliget meget af sin karriere til denne idé – endnu videre og sagde, »Jeg tror, at Bundeswehr (de tyske, bevæbnede styrker) også, under visse betingelser, ville være parat til at lade enheder indgå under en anden nations kontrol. Denne sammenvævning af hære med udsigt til en dag at få en Europæisk Hær er, efter min mening, fremtiden«.

Foto: Frants Klintsevich

**Fra LaRouche-bevægelsen 10.
mrs. 2015:**

Nedtælling til krig, eller til BRIKS-alternativet

Afgørende begivenheder finder sted i hele Europa nu, i kampen mod nedtællingen til krig med Rusland og med det bankerotte eurosistem, der har kurs mod sammenbrud.

De store europæiske nationers regeringer har tydeligvis vendt sig, af frygt for en generel atomkrig, imod de vanvittige USA/britiske/NATO-planer om at bevæbne Ukraine, De baltiske Lande og Polen for at kæmpe mod Rusland.

Men samtidig har chefen for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker fra Luxembourg, netop udstedt en opfordring om »en europæisk hær til at forsvare Europas værdier imod russisk aggression«. En leder af Vladimir Putins parti i Dumaen responderede omgående og med total klarhed: »I atomvåbenalderen yder ekstra hære ikke yderligere sikkerhed; men de kan helt sikkert spille en provokerende rolle.«

Lad briterne hævde, at de ikke vil deltage – de har ingen egne styrker tilbage at lade indgå i en sådan hær! Junckers selvmorderiske forslag går ikke desto mindre lige i den britiske-Obama-fælde, som EIR's stiftende redaktør Lyndon LaRouche definerede for flere uger siden:

Det er idéen om, at NATO kan gå hele vejen med at true med og fremprovokere en krig med Rusland og Kina for at stoppe BRIKS, og at denne atomkrig på en eller anden måde kan »begrænses« til ødelæggelsen af Eurasien og lade USA og UK »vinde«. Den russiske respons er på sin side også krystalklar: I atomvåbenalderen har krig ingen vindere eller overlevende nationer.

Så krigsprovokationerne, inklusive forsøget på at hænge Putin op for mordet på Boris Nemtsov, fortsætter.

Men samtidig finder vi stærkere og stærkere tendenser til at bryde ud af det bankerotte eurosystem over hele Europa, som vore europæiske aktivister diskuterede mandag via telefonkonference. Disse tendenser eksisterer nu i næsten alle lande, de er stærkere i f.eks. Italien end i Grækenland.

Den afgørende faktor i blot en minoritet af sådanne grupperinger, er at vende sig mod de BRIKS-allierede nationer som win-win-alternativet til både kollaps og krig. Dette ses netop blandt de ledere, der har underskrevet eller seriøst diskuteret Schiller Instituttets internationale appel om, at USA og Europa skal følge BRIKS-kursen for forhindring af krig.

De meget stærke erklæringer om BRIKS-alternativet fra en spansk industriorienteret gruppe og fra Euro-Kina-Forum, samt gengivelsen af begge Lyndon LaRouches erklæringer om Nemtsov-mordet, er hovedindikatorer for, hvad der virkeligt fører an. Vækst og udvikling som alternativ til euroens bankerot for nationer som Grækenland eller Italien kommer kun til live, når de vender sig mod BRIKS.

Kina har i løbet af de seneste dage erklæret Det økonomiske Silkevejsbælte som fokus for hele deres udenrigspolitik. Landets udenrigsminister har også sat de højeste mål for økonomisk samarbejde med Rusland og Indien – som selv planlægger at tredoble vækstraten for sin atomenergisektor.

Amerikanske borgere er ikke tilskuere til denne kamp: Det er Obamas Hvide Hus og dets valkyrier som Victoria Nuland og Samantha Power, der kører fremstødet mod krig med Rusland, og sluttelig med Kina. Fjern Obama; så kan det direkte tilbud til USA fra Kinas præsident Xi om kooperativ kredit til verdensomspændende fremskridt inden for videnskab og infrastruktur blive accepteret og virkeliggjort.